

Roma hagyományok

DUJ DZSÉNE ONLINE

Közös munka Elisabethtel

Strifler-Siró Zsuzsa

A Duj Dzséne – Ketten 4. lapszámának előkészítése alkalmával az egyik szeptemberi workshopunk során kerültem egy csoportba Lakatos Elisabethtel, Kulcsár Sándorné Alföldi Gabriellával és Petteri Laihonennel. A beszélgetés során Elisabeth megosztotta velünk a gyermekneveléssel kapcsolatos élményeit, Petterivel és Gabival közösen kérdeztük a gyermekkoráról és a saját szülőségéről. A workshop végére egy hosszú jegyzet keletkezett, amiben feljegyeztem mindazt, amit Elisabeth megosztott velünk. A beszélgetés során számos helyen hangfelvételt is készítettünk, ahol Elisabeth a családjával kapcsolatos, a hétköznapiakban használt kifejezéseket mondott el nekünk.

A következő hónapban Tarsoly Eszterrel és Herczog Melindával lehetőségünk nyílt Elisabeth otthonába ellátogatni. Már nem először jártam nála, mindig szívesen fogadott bennünket, akárhányszor voltunk. A tervünk az volt, hogy a 4. szám romani nyelvleckéit fogjuk Elisabeth segítségével leírni, amit sikeresen el is készítettünk. Az intenzív munka után kialakult közöttünk egy beszélgetés Elisabethtel az előző közös workshopunkról. Ennek hatására spontán elővettem a laptopomat, és elkezdtünk közösen írni. Elisabethet kérdezgettem a ballagással kapcsolatos szokásaikról, és hosszan mesélt nekem erről az ünnepekről. Mivel én jegyeztem le, amit mesélt, igyekeztem a lehető legpontosabban közvetíteni a szavait. A közös munka végén mindent megmutattam Elisabethnek, amit felírtam, és ha valamin pontosítani akart, azt kijavította. A végeredmény ennek ellenére egy jegyzetszerű, néhol dialogikus szöveg maradt, nem egy teljes folyóiratszcik. Ezekből a jegyzetektől alkottam ezt az egy-

befüggő cikket, az írás során törekedtem arra, hogy a lehető legkevesebbet módosítsak az eredeti, Elisabethtel készített szövegen.

A közös munka gondolatébresztően hatott rám, és sokszor felmerült bennem a saját családról alkotott képem is. Egyetemistaként jelentősen eltérő a mindennapi tapasztalatom a női létről, hiszen még nem vagyok édesanya. Meghatározó élmény volt számomra, amikor Elisabeth ágyán ültem, laptoppal az ölemben, miközben mellettem a fiatal édesanya a kisbabáját az ölében tartva mesélt az életéről. Sokat jelentett számomra, hogy közel engedett magához, és partnerként fordultunk egymáshoz. A története lejegyzése közben törekedtem arra, hogy ne róla írjak, hanem vele együtt írjunk. Úgy gondolom, az édesanyák munkája sokszor láthatatlan marad, és Elisabeth ezt a szakértelmet osztotta meg velem. Ez a különleges tapasztalás teret adott arra, hogy megosszuk egymással a közös ismereteinket, amelynek eredményeként ez a cikk is megszülethetett.